

Джессі Олівер Еронс — молодший

Ба-рум, ба-рум, ба-рум, ба-рі-пі-ті, ба-рі-пі-ті, ба-рі-пі-ті, ба-рі-пі-ті».

Чудово. Тато завів пікап. От тепер можна вставати. Джесс вислизнув з ліжка й натяг комбінезон. Футболки вирішив не вдягати — усе одно, щойно почне бігати, спливатиме потом, як розтопленим смальцем, навіть попри те, що ранок доволі прохолодний. Взуттям він теж знехтував — ступні вже стали зашкарубленими, як прочовгані кеди.

— Джессе, ти куди? — Сонна Мей Белль звелася на подвійному ліжку, де спала поряд із Джойс Енн.

— *Цить*, — шикнув він. Стіни були тонкі. Мама дзижчатиме, ніби муха, що втрапила в банку з компотом, якщо вони розторсають її о такий порі.

Він скуйовдив волосся Мей Белль і підтягнув їй зіжмакану ковдру до маленького підборіддя.

— Я на коров'ячий вигін, — прошепотів він.

Мей Белль усміхнулася й знов пірнула під ковдру.

— Бігатимеш?

— Напевно.

Авжеж, він бігатиме. Цілісіньке літо він схоплювався щоранку вдосвіта саме для того, щоб побігати. Джесс підрахував: якщо тренуватись як слід, — а бачить Бог, він аж зі шкіри пнеться! — то вже на початку навчального року він бігатиме швидше за всіх у своєму п'ятому класі. Він мусив стати найпрудкішим — не просто швидким, і навіть не дуже швидким, а *найшвидшим*. Найкращим.

Він тихенько вибрався з будинку. Котедж був такий старезний, що мостини рипіли від кожного кроку. Втім, Джесс уже з'ясував: якщо йдеш навшпиньки, вони лишень тихо квілять, тому зазвичай йому вдавалося опинитися надворі, не розбухавши ані мами, ані Еллі з Брендюю, ані Джойс Енн. З Мей Белль усе було геть інакше. Їй уже виповнилося сім років, і для неї брат був справжнім божеством, а це іноді не так уже й погано.

Коли ти єдиний хлопець серед чотирьох дівчисьок, і дві старші зневажають тебе, відколи ти

заборонив їм себе чепурити й катати в іржавому ляльковому візку, а найменша верещить, щойно на неї сердито глипнеш, приємно усвідомлювати, що бодай хтось тебе обожнює. Навіть попри те, що іноді це незручно...

Він підтюпцем побіг через подвір'я. Дихання вихлоплювалося з рота хмаринками пари — як на серпень, ранок був прохолодний. Утім, ще зарано. До півдня, коли мама покличе його допомагати по господарству, стане тепліше.

За тим, як він видерся на купу сміття, перебрався через огорожу й зістрибнув на пасовисько, сонно спостерігала Міс Бессі.

— Му-у-у, — привітала вона його; погляд величезних і серйозних карих очей робив її страшенно схожою на Мей Белль.

— Привіт, Міс Бессі! — заспокійливо гукнув до неї Джесс. — Спи, чого схопилася?

Міс Бессі посунула туди, де росла хоч трохи зеленіша трава — бо майже весь вигін був пожухлий і померхлий, — і висмикнула жмуток.

— Розумничка. Снідай собі. На мене не зважай.

Розпочинав Джесс завжди з північно-західного краю поля, з низького старту, як ті бігуни, що їх він бачив у програмі «Спортивний усесвіт».

— Руш! — гукнув він сам собі й гайнув навколо вигону. Міс Бессі неквапом перейшла до центру паші, осоловілим поглядом споглядаючи його

й ремигаючи. Навіть як на корову, вона не здавалася тямуючою, але відійти з дороги їй кебети вистачило.

Волосся кольору половини лізло в очі, мигтіли руки й ноги. Джесс ніколи не вчився бігати, але, як на десятирічного хлопця, був довготелесий, а ще — страшенно завзятий.

У початковій школі Ларк Крік бракувало майже всього, а насамперед — спортивного устаткування, тому всі м'ячі на великій перерві після обіду діставалися старшим класам. Навіть якщо одразу після дзвоника на перерву п'ятикласнику вдавалося заволодіти м'ячем, уже менше ніж за пів години той м'яч перехоплював шестикласник чи семикласник. Старші хлопці завжди грали в м'яч у центрі сухого верхнього поля, а дівчата забирали невеличку ділянку в північній частині — там вони грали в класики, вправлялися зі скакалками й теревенили. Хлопцям із молодших класів залишалося хіба що бігати. Вони шикувалися на далекому краю нижнього поля, де завжди стояла багнюка чи були глибокі, вкриті кіркою баюри. Ерлі Вотсон, який бігав препаскудно, зате мав потужний голосище, горлав «Руш!» — і всі мчали наввипередки до лінії, яку самі ж витупцяли на іншому краю.

Якось торік Джесс виграв. І навіть не перший забіг, а взагалі все змагання. Утім, сталося це тільки одного разу. Але той випадок відкрив для нього смак перемоги. Ще відтоді, як прийшов до першого

класу, Джесс завжди лишався «отим схибленим малим, який повсякчас малює». Однак того разу — це було двадцять другого квітня, у понеділок, і тоді страшенно мжичило! — він виявився найпрудкішим, хоча червона глиниста багнюка чвакотіла в його дірявих кросах.

Решту того дня і аж до обіду наступного він був «найспритнішим хлопчиком у третьому, четвертому і навіть у п'ятому класах» — і це попри те, що вчився лише в четвертому! А у вівторок, як завжди, знову виграв Вейн Петтіс. Але цього річ Петтіс перейде в шостий клас. Тепер він гратиме зі старшими хлопцями — спочатку, до Різдва, у футбол, а потім, аж до червня, у бейсбол. Отже, у всіх інших з'явився шанс, і — Міс Бессі йому за свідка — цього року точно переможе Джессі Олівер Еронс — молодший.

Джесс міцніше стиснув кулаки й нахилив голову, прямуючи до огорожі віддалік. Подумки він чув, як третьокласники підбадьорюють його вигуками. Та вони ж тоді ходитимуть за ним хвостом, наче за справдешньою зіркою кантрі-музики! А Мей Белль мало не лусне від гордощів. Адже її брат буде найпрудкішим, найкращим! Та першачки ж про це довіку базікатимуть!

Навіть тато ним пишатиметься... Джесс оббиг поворот. Темп довелося дещо скинути, але він біг далі — аби потренуватися. Мей Белль розповість

таткові, тому його самого, Джесса, ніхто не вважатиме хвальком. Може, тато аж так зрадіє, що забуде, як утомився після довгого шляху до Вашингтона й назад, забуде, як гарував цілісінський день. Він сяде на підлогу, і вони борюкатимуться, як колись. От тато здивується, відчувши, яким дужим став його син за останні два роки...

Тіло вже благало зглянутися, але Джесс уперто підганяв себе. Він має довести власній кволій ди-халці, хто тут головний.

— Джессе! — залементувала Мей Белль з-за смітника. — Матуся кличе їсти! Потім подоїш!

От халепа! Він надто довго бігав. Тепер усі дізнаються, що він кудись відлучався, і як напосядуться...

— Гаразд! Іду вже! — Просто на бігу він розвернувся й попрямував до смітника. Не збиваючись із ритму, переліз через паркан, перестрибнув смітник, дав потиличника Мей Белль («Йо-о-о-ой!») і підтюпцем рушив додому.

— Ви тільки гляньте на цього олімпійця, — мовила Еллі, так грюкнувши об стіл двома чашками, що аж вихлюпнулася міцна чорна кава. — Упрів, наче той віслук-шкандиба.

Відкинувши з обличчя вологе волосся, Джесс гепнувся на дерев'яний ослін. Він сипонув у свою чашку аж дві повнісінькі ложки цукру і сьорбнув, щоб не попекти рота.

— Йо-о-ой, а смердить від нього як! — Бренда затиснула носа, делікатно зігнувши мізинчик. — Мамо, скажи йому, нехай помиється!

— Ходи-но сюди, до вмивальниці, і вимийся, — наказала мати, не підводячи погляду від плити. — Швидше! У мене вже он лемішка підгоряє...

— Мамусю... Знов лемішка... — скривилася Бренда.

Божечку, як же ж він утомився! Усі м'язи в тілі аж скімлили.

— Чув, що мама сказала? — загорлала в нього за спиною Еллі.

— Мамусю, та я вже не витриму! — підтакнула Бренда. — Скажи цьому смердюкові, хай забирається звідси!

Джесс нахилився до непофарбованої стільниці й притулився до неї щокою.

— Джес-сі-і-і! — Тепер уже й мати дивилася на нього. — І давай-но, вдягни сорочку.

— Так, мамо.

Він поплентався до вмивальниці. Вода, якою хлюпнув собі в обличчя й під пахви, аж кололася — геть-чисто крига. Розпашіла шкіра вкрилася сиротами. Мей Белль стояла у дверях і дивилась на нього.

— Мей Белль, принеси мені футболку.

Вигляд у сестри був такий, наче вона вже збиралася сказати «Не принесу», але натомість бевкнула:

— Ти тільки по голові не бий! — і слухняно рушила по футболку. Молодчина Мей Белль. Джойс Енн, мабуть, і досі верещала б від того запотилочника. Від цих чотирирічок самі проблеми.

— Я сьогодні страшенно заклопотана, — оголосила мати, коли вони доїли лемішку з поливкою «червоне око»¹. Його мати народилася в Джорджії й досі готувала так, як там було заведено.

— Йой, мамусю! — в один голос заверещали Еллі з Брендю. Ці дівчиська вмili ухилитися від роботи швидше, ніж коник-стрибунець прослизав між пальцями.

— Мамусю, ти обіцяла, що ми з Брендю зможемо поїхати до Міллсбурга по шкільне приладдя.

— Таж у вас грошей на нього нема.

— Мамусю! Ми ж лише глянемо! — Господи, хоч би Бренда припинила канючити! — А як же Різдва? Ти ж не хочеш, щоб ми залишилися геть без ніякої розваги!

— Без жодної, — статечно виправила її Еллі.

— Ой, та заткайся!

На Еллі це не справило жодного враження.

— По нас заїде міс Тіммонс. Я сказала Лоллі в неділю, що ти не проти. То що, тепер телефонувати їй і пояснювати, що ти передумала?

¹ «Червоне око» — притаманний кухні південних штатів соус на основі смальцю від смаженої шинки, чорної кави й червоного перцю. (Тут і далі прим. пер.)